

Radka Třeštíková

bábovky

motto

román

Bábovky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.motto.sk
www.albatrosmedia.sk

Radka Třeštíková
Bábovky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

Rebeka

Rebeka / 7

Sex podľa kalendára

Karolína / 34

Gerbery

Miluška / 61

Darčkový poukaz

Johana / 88

Nehoda

Saša / 115

Nemusia to vedieť úplne všetci

Kveta / 141

Skočím podeň

Nikola / 167

Rande

Alena / 194

Boh alebo mixér?

Magda / 221

List na rozlúčku

Renáta / 248

Hollywoodska hviezda

Linda / 275

Čínska váza pre nikoho

Pani Dobrovoľná / 301

Radka Třeščíková

bábovky

Mame

Rebeka

Rebeka

V malej obývačke otvorím dokorán okno, čím miestnosť opticky o čosi zväčším, no najmä ju trochu vyvetrám, narýchlo, lebo vonku mrzne, je koniec januára, najvyšší čas na prvé porušenie novoročných predsavzatí. Na jeden zakázaný telefonát. Na jednu zakázanú lásku. Alebo aspoň na jednu cigaretu, lenže cigareta je to posledné, na čo mám práve teraz chuť, hoci parapet po nočnom snežení vyzerá ako nadýchaná penová čiapočka na kapučíne a ja pri káve fajčím vždy. Skúšam do tej peny nakresliť srdiečko, lebo tak ho do nej kreslia v kaviarňach, ale sneh je zmrznutý, takže namiesto srdca vznikne zvláštny trojuholník, ktorý sa vysmieva všetkým gýčom, ale najmä mne. Dlaňou ho zotriem, ako keď lyžičkou zamiešam kávu, ktorú som pred chvíľou vyliala do drezu, už mi nechutí a dlane ma oziabajú. Chytró si ich priložím k ústam a pomaly do nich dýchnem, cítim, ako sa po zmrznutých uliciach osudu znovu rozlieva príjemné teplo, až vtedy si všimnem, že na mňa zo strechy oproti uprene hľadí vrana. Nevieť prečo, ale vrany ma vždy rozosmutnia, a pritom toto ani nie je vrana, ale havran, tvrdí Martin.

Zavriem okno a otočím sa tvárou k izbe, ktorú síce volám obývačka, ale asi iba preto, aby som nejako ospravedlnila v podstate neospravedlniteľnú cenu, za ktorú som si – ani neviem prečo – kúpila malú spálňu s ešte menšou kuchyňou. Hneď vedľa kredenca som si dala na mieru vyhotoviť knižnicu, stolár sa trochu čudoval a stále sa ma vypytoval, či do tých poličiek budem dávať hrnčeky, poháre a podobné taľafatky, vraj aby správne vymeral hĺbku, chápeme sa? Nechápeme, ja tam budem dávať knihy! A potom ten chlapík, čo priviezol televízor, vraj, kam s tým, madam? No predsa rovno vedľa chladničky! Keď si v improvizovanej obývačke vystriem nohy, palcom sa dotknem skrinky na chodbe, a keď vystriem ruku, pokojne môžem zapnúť rúru, ibaže nijakú nemám. Nevarím a na Bun Bo Nam Bo zo škatuľky jedáleň nepotrebujem, preto mám namiesto stola niekoľko drevených poličiek a dvojmiestnu pohovku, na ktorú si teraz sadnem, lebo mám dojem, že by som sa mala aspoň zvonka pokúsiť o aké-také pohodlie, keď tam dnu mám všetko zovreté ako malíčky v tesných nových lodičkách.

Sú kožené, vraj povolia.

Len aby.

Prečo som si ich vlastne kúpila? Prečo verím predavačke s permanentným mejkapom, ktorá namiesto slova „obuv“ používa výraz „topánočky“? Prečo si v živote tak často ubližujem? Dookola opakujem rovnaké chyby a potom sa čudujem, že mi zakaždým spôsobia rovnakú bolesť, no vystúpiť z toho kolotoča nedokážem, lebo jednoducho ešte nechcem. Priplatím

si ďalšiu jazdu a potom vraciam. Ozve sa spláchnutie, nie je v tom nijaká symbolika, skôr náznak toho, že sa veci menia. Vrátim sa na pohovku a za chrbát si položím vankúš. Jedno i druhé – rozkladáciu pohovku Vilasund aj vankúše Buffling – sme s Martinom vybrali v predajni Ikea, sme spolu už takmer tri roky. Zdanlivo to s tým vôbec nesúvisí, a pritom to s tým strašne súvisí. S tou bolesťou. S tým zmätkom. So všetkým.

Platiť chce on. Vraj sa na tej pohovke aj tak budeme váľať spolu, no ja ho pri pokladnici odstrčím. Na svojej pohovke sa budem váľať, s kým sa mi bude chcieť. Martin vystrúha grimasu, aj ja vystrúham grimasu, potom to necháme tak, lebo predavač nás nervózne sleduje – tak čo teda? – a Martinovi zadrnčí telefón. Je to Karolína. Viem, kedy volá ona, lebo Martin je zrazu celý nervózny. Zakaždým.

„Ahoj, Kajuška.“

Kajuška? Nemôže jej hovoriť Karolína aspoň teraz, keď stojím rovno vedľa neho? Teraz, keď moje rameno od jeho ramena oddeľuje iba bunda s tenkou vrstvou vatelínu? Teraz, keď sa to vôbec nehodí?

Sledujem, ako si pravou rukou z čela odhrnie plavé vlasy a na chvíľu ich tam pridrží, zvláštne nerozhodným gestom, akoby nevedel, čo má spraviť a čo povedať, aké klamstvo zo seba vysúkať, aby v ňom bola aspoň štipka pravdy, pretože klamať netreba viac, než je nevyhnutné.

„Som práve v Ikei,“ povie nakoniec nesmierne priamočiaro a sucho a pritom na mňa žmurkne. Jasně, veď sa v tom vezieme spolu. Sme predsa dvaja. Dvaja na lásku, ktorá mi iba ubližuje, ale on sa na tom očividne zabáva. Tvárim sa, že nepočujem, ako sa s Karolínou rozpráva, tak neprirodzene milo, až je to podozrivé, teda mne by to určite bolo podozrivé, keby som bola Martinovou manželkou, ale Karolíne to očividne podozrivé nie je. Chce, aby Martin kúpil vonné sviečky aj úložné boxy do skriň a pod posteľ. Martin Karolíne na všetko poslušne pritaká a rozlúči sa so slovami, že sa uvidia doma. Mobil všuchne do vrečka a tvári sa akože nič. Ja sa tvárim akože niečo, akože veľa!

„Čo je zase?“ čuduje sa Martin a mierne rozhodí rukami, čím ten svoj úprimný údiv ešte viac umocní. Nič nepredstiera, na nič sa nehrá, on sa naozaj celkom vážne čuduje.

„Nič.“ Stisnem pery.

Objíme ma a vtisne mi do vlasov nežný bozk. „Prepáč, musíme sa ešte vrátiť.“

Jasně, že sa musíme vrátiť. Musíš kúpiť tých pár somariniek, aby si mal čím ospravedlniť svoju neveru. Pár minút a pár stoviek extra za divoký sex na chladnej kuchynskej linke, lebo tú pohovku síce vyteperíme hore, no toľko času, aby sme ju rozbalili a zložili, už na mňa nemáš. Lahostajne myknem plecom, no k autu kráčam celkom mlčky. Akosi na protest, ale protest vlastne proti čomu? Veď Martin je stále ženatý, nielen vtedy, keď mu Karolína práve zavolá a tak sa votrie do nášho ľubostného domčeka postaveného zo špáradiel pri tajných večeriach v reštaurácii. Po-

hovku mlčky naložíme do multivanu, ktorý si Martin požičal v práci, a potom sa, ešte stále bez slova, poslušne vrátim po sviečky s vôňou vanilky (Karolína ich zbožňuje) aj po biele úložné boxy, pretože čiernu Karolína v dome neznesie. Držím sa stále tri kroky za Martinom, lebo mám pocit, že keby kráčal po mojom boku, bola by som ešte väčšia mrcha. Pri vchode sa zvrtna a navrhne, že pôjde ako prvý.

Chod' niekam!

O chvíľu hľadá v hárbe boxov tú správnu veľkosť v správnej farbe a ja pritom rozmýšľam, že by som pokojne zniesla spáľňu vymaľovanú hoci aj načier-no, len keby mi ten chlap, čo v nej spí, bol verný, ale toto je veľmi tenký ľad a ja nemám chuť sa naň pustiť, veď ja som ten dôvod, prečo pod ich manželstvom tá zmrznutá voda praská, a tak tam iba stojím, vyberám boxy a najradšej by som tým všetkým treskla a zmiz-la preč, utiekla niekam veľmi ďaleko od Martina, od Karolíny, od svojich výčitiek aj od svojho zlého svedo-mia zabaleného do lesklého papiera z tajností previa-zaného stužkou zakázanej túžby, ale keď sa obzriem, tak vidím Martina a ten jeden pohľad stačí, aby mi v tej citovej priepasti bolo zrazu zasa tak trošku dobre. Martin sa na mňa usmeje, mávne sviečkou na zna-menie, že ju už našiel, a prinesie mi kvet, veď nezáleží na tom, že je umelý.

„Ďakujem.“

Martin sa ku mne nakloní a do ucha mi šepne: „Mám na teba chuť.“

Nijaké milujem ťa alebo aspoň mám ťa rád. Stal sa zo mňa obyčajný párok v rožku, aký predávajú na

prízemí za desať korún. Martin si dá hneď dva, ja ani jeden, lebo ma na všetko prešla chuť už pri tých papierových škatuliach, ale tú fialovú gladiolu, čo mi dal, si chcem nechať, možno sa mi bude hodiť k prestieraniu, azda práve preto, ale nakoniec ju zabudnem v taške so sviečkami, tak teda nič, možno nabudúce.

V aute zapnem rádio a hľadím von oknom na mladý pár, ktorý práve odchádza z parkoviska domov, kým nasadli, letmo sa pobozkali, ale možnože v skutočnosti nie sú pár a neexistuje ani nijaký spoločný domov, možno je to tiež iba milenka a neverný manžel, ktorý jej o chvíľu v byte zmontuje nočné stolíky, dva, hoci by vlastne stačil aj jeden.

Martin mi položí pravú ruku na stehno a stisne ho, asi aby som sa už nehnevala, a pre chvíľkovú nepozornosť takmer na priechode zrazí babku. „Karolína nemôže chodiť do Ikey, to predsa chápeš,“ vysvetľuje ospravedľujúco, keď prudko skočí na brzdy.

Chápem. Chápem, že ju detské oddelenie vždy nesmierne rozruší. Všetky tie postielky, perinky, stolíčky, uteráčky, poháriky, hračky ako pre debilov a lacné pokusy o rozkošné plyšové čosi, čo vo mne vzbudzuje skôr odpor, alebo ani to nie, je mi to jedno, ale ona už má jasnú predstavu, ako by mala detská izba vyzerieť, už má dokonca vybraný aj nábytok, samozrejme, nie z Ikey. Ako inak, veď Ikea je vyhradená pre milenky. Moje dieťa dostane pyramídu z drevených krúžkov Mula za 149 Kč a basta. Natiahnem sa, aby som na rádiu pridala zvuk, lebo Martin mi všetko znovu vysvetľuje a ja to nemám chuť počúvať, predsa dávno viem, že by Karolína hrozne chcela mať deti

a Martin deti v podstate neznáša, veď vlastne je to celkom jedno, lebo ich spolu očividne mať nemôžu, aj keď sa o to už ktovieako dlho snažia. Pri slove snažia si ich zakaždým predstavím v nejakej konkrétnej sexuálnej polohe, teda vždy v misionárskej, lebo je to jediná poloha, ktorú som schopná Martinovi odpustiť, tma, ticho, dve minúty, šup sem, šup tam, ale aj tak mi pri tej predstave zakaždým príde zle. Ako by asi bolo Karolíne, keby sa dozvedela o polohách, v ktorých sa tak často ocitám s Martinom? Keby počula, ako ryčím? Spustím okienko a zhlboka sa nadýchnem, mám pocit, že sa povraciam.

Martin sa ku mne otočí. „Si zelená ako Indira.“

Idiot. Porovnávať ma s dekou.

Pýta sa ma, či som v poriadku, či nemá niekde zastať. Potom sa pozrie na hodinky, tak nie, zastať nemôže, už aj tak príde domov veľmi neskoro, aspoň ma teda poprosí, aby som mu nehodila grcku do interiéru, a s čudným chechotom – akoby si práve v tej chvíli spomenul – mi z ničoho nič oznámi, že keby Karolína predsa len čakala dieťa a navyše dievčatko, tak by sa volalo Rebeka. Do toho mena sa Karolína jednoducho zamilovala.

„Ako?“

„Sranda, však?“

„Sranda?“

Spustím okienko ešte nižšie, hlava mi už trčí von, veď to predsa nie je možné, aby sa jej dieťa volalo ako ja, ibaže Karolína o mojej existencii ani len netuší, tak ako jej má Martin vysvetliť, že Rebeka jednoducho neprichádza do úvahy? Rebeka, to je tajné číslo uložené

v mobile pod menom kolegu z práce, to sú pravidelné piatkové večery po tenise a sobotné dopoludnia namiesto bazéna, to je znamienko pod ľavým prsníkom a vagína, ktorá vonia a chutí ako bábovka, aspoň to Martin vždy tvrdí, Rebeka, to je čerstvá ovocná šťava po sexe, pretože mama Rebeke na Vianoce kúpila odšťavovač, Rebeka nie je meno pre dieťa, nie pre Martinovo dieťa, ale čo má Martin robiť? Nič, a preto nič nerobí, iba sa na tom smeje a ja si pritom znovu uvedomím, že mu stále chýba päťka vpravo hore, čo je dosť zlé, ale vôbec mu to neprekáža, vlastne nie, prekáža mu to, ale zubárov sa tak strašne bojí, že sa o tom nesmieme ani len rozprávať. Vlastne neviem, čo mi prekáža viac, či to, že nemá zub, alebo to, že je posero.

„Nemôžeš jej to meno nejako vyhovoriť?“ spýtam sa doma, keď sa Martin so mnou lúči. Rýchla pusa na líčko, ako tete k narodeninám, pritom ešte pred chvíľou bol vo mne, a keď sa odbavil, zahuhňal, že ma miluje. Viem, to sa neráta!

„Môžem sa pokúsiť, ale Karolína je rozhodnutá, už to meno vyšila na perinku.“

„Ona sa zbláznila?“

„Tak trochu. Nechcem ju teraz príliš dráždiť, minule som ju pristihol s vankúšom pod tričkom.“

„Ale veď to je šialené!“

„Áno, je. A predstav si, že len tak mirnix-dirnix prídem do kuchyne, Karolína bude práve krájať na obed akúsi zeleninu a ja zahlásim, pozri, Karolína, moja milenka sa volá Rebeka, takže naša dcéra sa tak jednoducho volať nemôže, vyber jej iné meno, prerob tú výšivku a láskavo polož ten nôž.“

Mám chuť požičať si ten nôž od Karolíny a bodnúť ním Martina priamo do srdca, len aby som zistila, či nejaké vôbec má, či ho nedrží pri živote iba cynizmus a hlúpe vtipy, alebo mu aspoň zavolať, ibaže cez víkend sú telefonáty zakázané – pravidlo vzťahu so ženatým mužom, jedno z mnohých. Nervózne v prstoch obraciam ružovú škatuľku a rozmýšľam, či nepočkať, kým bude Martin so mnou, vydržím do piatka? A vôbec, týka sa táto záležitosť nás oboch, alebo si s tým všetkým musím poradiť sama, keďže v podstate spolu nechodíme, keďže spolu nikdy chodiť nebudeme? Nemôžeme, nejde to, karty sú rozdane, nepatrí sa, aby som ich znovu zamiešala. Položím škatuľku na miniatúrny konferenčný stolík a idem si uvariť čaj. Čierny, lebo iný doma nemám, ale spravím si ho slabý, tým hádam nikomu neublížim. Napustím vodu do rýchlovarnej kanvice, zapnem ju a pritom mi zide na um, že niekomu celkom iste ublížim, ozve sa cvak, cvak a vypadnú poistky.

Kurva.

Chvíľu sa rozhliadam okolo seba a potom prejdem cez celý byt – to mi veľa času nezaberie –, hľadám dvierka s namaľovaným bleskom, ale nijaké tu nie sú, tak kde sú? *Kto videl dievčinu nežnú ísť ráno k námestiu, šla vrátiť výhru, zamknúť bránu ku šťastiu*, pospevujem si, keď v pyžame vyjdem na chodbu a vzápätí sa zasa vrátim do bytu. Zvažujem, či Martinovi predsa len nezavolám, síce výslovne nehorí – keď horí, volať smiem –, ale situácia je nepochybné na-

liehavá, predsa aj Karolína musí pochopiť, že je oheň na streche. Zamyslene hľadím na mobil a počúvam tupé údery odkiaľsi zhora, v tom nerozhodnom tichu znejú ako tlkot môjho srdca, ale v skutočnosti sú to zvuky, ktoré vydáva lopta pri dopade na podlahu. Budú sa ozývať celú nedeľu bez ohľadu na to, koľkokrát pôjdem susedovi zabúchať na dvere, aby ten jeho *ribjónok* už konečne prestal. *Pažáľujsta!* A ešte aj tie poistky, všetko ma to tak serie!

„Ticho!“ zruknem smerom k stropu, na ktorom už vidieť dieru od zmetáka s dlhou rúčkou, akoby vôbec malo zmysel doň stále búšiť, aj tak ma nikto nepočuje a ticho určite nebude, ale keď nič iné, tak sa mi aspoň ulaví, ten výkrik ešte trikrát zopakujem a potom prestanem, lebo na mňa zabúcha sused zľava.

Aj ty mi daj láskavo pokoj, prosím ťa.

Odložím mobil, chytro sa prezlečiem a vybehnem po schodoch o poschodie vyššie. Dvere mi otvorí *atéc* toho *ribjónka*.

„*Dóbryj deň.*“

„*Dóbryj. Elektryna ňjet,*“ oznámim mu na rovinu a dúfam, že si moje slová správne vyloží ako žiadosť o pomoc.

„*Što?*“ spýta sa, očividne nič nepochopil. Ukážem teda palcom nadol, smerom k svojmu bytu, a znovu mu oznámim, že nemám elektrinu, netuším totiž, ako sa po rusky povedia poistky, a už vôbec nie vyhodené poistky, poviem mu to teda aspoň tak, ako mi zobák narástol, no so silným ruským prízvukom a celá sa pritom chvejem, akoby ma triasol elektrický prúd, *atéc* sa otočí a zavolá „*Máša!*“. To bude asi jeho

manželka, pomyslí si a obaja na ňu čakáme, ale namiesto nej napokon priletí iba basketbalová lopta. Rus sa usmeje – očividne ho to potešilo –, obratne ju zachytí a začne ňou driblovať o dlážku, je on vôbec normálny? Kašlem na poistky, ukážem na loptu a dôrazne zavrtím hlavou, buch, buch, *ňjet, ňjet*, aj debilovi musí byť jasné, ako sa tie údery rozliehajú po celom dome.

„Što?“ spýta sa *atéc* znova a díva sa pritom na mňa tak, akoby som z nás dvoch bola ten väčší blázon práve ja, potom z bytu vyrazí príšerný detský výkrik, mám pocit, že si ten *ribjónok* zlámal hádam všetky kosti v tele, ale *atéc* je pokojný, neprestáva driblovať a odchádza kamsi dozadu čosi riešiť, úplne na mňa zabudne. Porazenecky sa teda vraciam domov, očami premeriavam svoju malú predsieň a premýšľam, či sa sem vôbec zmestí taká hĺbba detských vecí, akú majú hore – odrážadlo, kočiarič, boby, nočník, snehovky, otepľovačky, autička, vlaky, všetky tie tašky, a potom pochopím, že nevojde, a dôjde mi aj to, že poistky sú ukryté v jednej časti vstavanej skrine, no hurá.

Uvarím si čaj, znova si sadnem na gauč a letmo preletím pohľadom po nástenných hodinách, pre ktoré vyvrátil dieru Martin, ibaže vrtačku som musela zohnať ja, predsa ju nebude nosiť z domu, to by vraj Karolíne ťažko vysvetlil, to musím predsa pochopiť, a ja to v podstate chápem, akurát neviem, prečo ich nezavesil trochu vyššie a o kúsok viac napravo. Nemala som ho poslúchnuť, keď vravel, že takto je to dobre, mala som si to spraviť po svojom a boli by presne uprostred. Sekundová ručička sa posunie o kúsok

vyššie, je naozaj možné, že takto dlho dnes trvá jedna jediná minúta? Že tie hodiny odrazu tikajú tak neuveriteľne pomaly? Že sa čas niekedy tak strašne vlečie a potom zasa tak hrozne letí, keď som s ním?

„Musíš ísť domov,“ vyzývam ho, ba dokonca ho štuchnem do boku a zhodím z pohovky. Už je rozbalená aj zmontovaná, v spálni stojí nová šatníková skriňa, na zemi leží nový behúň, v kredenci je povykľadaný nový riad, na oknách visia nové závesy a na strope nový luster. Samozrejme, všetko ostatné zostalo po starom.

„Bež už!“

Akoby jeho včasné príchody boli moja starosť. Ako by záležalo na tom, aby mu nevychladol teplý rezeň z tofu. Aby sa Karolína nehnevala. Aby neprešvihol jej pravidelnú ovuláciu alebo niečo podobné, ale s ovuláciou vraj problém nie je, to tvrdí doktor.

„Ešte by som si celkom rád zaplával,“ povie Martin a znovu mi stiahne gaťky, ktoré som si pred chvíľou obliekla.

„Daj pokoj, namoč si plavky a choď,“ odstrčím ho a on naozaj ide. Počujem, ako do umývadla tečie z kohútika voda, a potom šramot v predsieni.

„Tak zasa v piatok, hruštička.“

Ani sa nespýta, jednoducho mi to oznamuje a ja sa teším, ako ho nabudúce zasa uvidím, ako mu po sexe odšťavím ďalšie ovocie a on povie, tak zasa v sobotu, broskynka, alebo čo ja viem aké ovocie bude práve v akcii, pretože kupovať do odšťavovača ovocie

za plnú cenu sa nevyplatí, keď minimálne polovica aj tak putuje do smetného koša. Ale je to zdravé a mama sa teší, že ho používam, všetky ostatné darčeky som buď vymenila, alebo strčila kamsi dozadu pod posteľ. Súpravu z ovčieho rúna, masážny strojček, indukčnú platňu, čínsku lampu, prenosný ohrievač, pretože mi zatiaľ nezišlo na um lepšie miesto, kam ho preniesť, aj súpravu zapekacích misiek, pretože neviem zapekať ani variť ako Karolína, a tak Martinovi pripravujem aspoň tú čerstvú šľavu. Naje sa potom doma, keď ja už na jedlo vôbec nebudem mať chuť a ani naň nepomyslím. Namiesto jedenia si dám dlhú sprchu a nechám do odpadu pomaly odtekať vôňu sprchovacieho gélu aj Martinove dotyky spolu s bolestnou predstavou toho, ako práve sedí s Karolínou za dokonale prestretým stolom, pretože v mojich predstavách manželky dokonale prestierajú. Sedia tam, hľadia jeden na druhého, podaj mi soľničku, drahá, dobrú chuť, drahý, a rozprávajú sa o tom, aký mal kto deň. Čo v práci, čo na tenise?

Martin potom prehodí niečo vtipné, napríklad, že Patrik hral tenis zasa tak mizerne, až to nevydržal a išiel skontrolovať, či má vôbec vypletenú raketu. A Karolína sa na tom zasmee, tak ako som sa na tom zasmiala ja, predsa by sa zaňho nevydala, keby nemala rovnaký zmysel pre humor. Netuším, ako Karolína vyzerá, pretože som ju s Martinom nikdy nestretla, a na to, aby mi Martin ukazoval ich svadobné alebo rodinné fotografie, nie je v tomto milostnom trojuholníku tá najvhodnejšia atmosféra, ale podľa mňa má dlhé vlasy a milý úsmev, asi.

Usilovne sa snažím zahnať predstavu jej tváre, silnejším prúdom vody ju rýchlo spláchnuť z hlavy, preč, niekam do neznáma. Martin predsa tvrdí, že sa s Karolínou takmer nerozpráva, že sa v tom veľkom dome vyslovene míňajú, ale na ranu je to taká zlá náplasť, že sa pod tou vodou okamžite odlepí a krv neprestáva tiecť, akurát sa tým klamstvom v teplej vode trochu rozriedi. Bosá odskackám z kúpeľne do spálne, odkiaľ sa ozýva môj mobil, ani sa neutieram, tak veľmi túžim Martina počuť, na podlahe za mnou ostávajú mokré stopy a sklamanie. Mama!

„Auvajs!“

„Haló, Beky, stalo sa niečo?“

„Porezala som si stehno,“ syknem od bolesti a obzerám si čerstvý šrám na nohe. Sprostý krpatý byt a sprosté nohy.

„Úmyselne?“ spýta sa mama nelogicky.

„Prečo by som to robila úmyselne?“ čudujem sa.

„Veď hej, máš pravdu, prídeš na víkend?“

„Tento víkend nie.“

„A na budúci?“

„Ešte neviem,“ zaklamem, lebo viem, že neprídem. Keby som prišla, znamenalo by to vzdať sa soboty s Martinom a to nechcem, to nespravím.

„Už si tu nebola mesiac,“ vytkne mi mama a znie smutne, takže jej slúbim, že teda prídem, ale iba aby som jej nateraz spravila radosť, stále platí, že neprídem.

„V telke dnes nič poriadne nedávajú,“ postažuje si. „Nejaká prestrelka na Prime a Nova mi zrní, nechápem prečo, veď dosiaľ nikdy nezrnila. Modlíš sa pred spaním?“

„Ale hej, modlím sa.“

„Nehovor to týmto tónom,“ napomenie ma. „Boh ťa počuje.“

„To určite.“

„Ty o ňom azda pochybuješ?“

„Ja sa o ňom hlavne vôbec nehodlám baviť.“

„Zasa ten tón, Rebeka!“

„Mami, nechaj ma, nie je mi dobre,“ poviem, aby mi dala pokoj.

„Nie je ti dobre, lebo sa málo rozprávaš s Bohom.“

„Aha.“

„Mám pre teba chlapca,“ zmení konečne tému, pretože okrem Boha mi potrebuje pravidelne dohadzovať aj synov svojich kamarátok.

„Prečo?“

„Pretože nijakého nemáš.“

Mám, ale ťažko ti o ňom môžem povedať. Boh by mi to neodpustil a ty už vôbec nie.

„Volá sa Kveto, teda Kvetoslav, má...“

„Mami!“ preruším ju.

„Áno?“

„Pá.“

Sedím, pohľad upieram na mobil a potom vykrútim Martinovo číslo, hoci volať takto večer mám zakázané, aj to je pravidlo, ďalšie z mnohých. Telefón iba crnkne, Martin ho okamžite zruší. Nazlostene volám znova, zasa ma zruší, a keď zavolám po tretíkrát, už má telefón vypnutý. Vidím Karolínu v nočnej košeli s nohami položenými v lone nedostupného účastníka, ktorý jej masíruje chodidlá, dívajú sa spolu na tú prestrelku na Prime, a ja zatiaľ ťukám esemesku s tým, že je KO-

NIEC. Pridám šesť výkričníkov, aby bolo jasné, že to myslím vážne, potom si vypnem vyzváňanie a mobil suchnem pod vankúš. Dúfam, že ráno nájdem neprijaté nočné hovory alebo prosebné esemesky, ale sú tam iba osoplené papierové vreckovky a inak nič, ako v celom mojom vzťahu s Martinom, ktorý sa na vzťah iba hrá. Ale keď na mňa na druhý deň zatrúbi, aj tak sa obzriem a nastúpim k nemu do auta tak prirodzene, akoby sa včerajšie rozhodnutie vôbec nekonalo. Ako keby som musela vstupovať stále do tej istej rieky, brodím sa ňou v čižmách na vysokých podpätkoch a v minišatách, pod ktoré Martinovi okamžite vkláza ruka.

Bože, odpusť mi.

Ideme spolu do kina, lebo nás tam v túto hodinu pri troche šťastia nikto neuvidí, teda určite nie Karolína, lebo je na akomsi špeciálnom kurze.

„Na akom?“ zaujímam sa, hoci o Karolíne by som mala vedieť čo najmenej. Baví ma počúvať, aká je príšerná, a neveriacky pritom krútiť hlavou, baví ma byť iná, aby ma mal Martin radšej.

„Joga alebo čosi také.“

„Aha,“ poviem. „Skúša už kadečo, len aby otehotnela, však?“

Martin sa na okamih zarazí, akoby mi chcel niečo povedať, ale potom iba kývne, krčovito sa usmeje a nepovie nič. Na eskalátoroch ma chytí za ruku, na pohľad určite vyzeráme ako zamilovaný pár, ale iba na chvíľu, hore mi Martin ruku zasa pustí, pretože kdesi vzadu pri plagátoch s novinkami zazrie známu postavu. Dokonca ma od seba odstrčí, síce iba jemne, ale odstrčí, ťažko si nahovorím opak.

„Tvár sa, že sa nepoznáme,“ sykne a náhli sa v ústrety tomu chlapovi, čo s ním v piatok večer hráva tenis, aspoň podľa mňa to musí byť on, lebo Martin naňho už z diaľky volá Patrik. Dokonca to meno niekoľkokrát nahlas zopakuje, možno preto, aby si Patrik nemyslel, že Martin chce byť takto podvečer sám v blízkosti kina nedajbože nenápadný. Poberiem sa radšej na opačnú stranu, preč od kinosál. Mohla by som sa eskalátorom zviať dolu, stratiť sa Martinovi, nestrpieť to, jednoducho zmiznúť z nákupného centra, ale nespravím to. Chcem, aby ma dohnal, aby sa mi ospravedlnil, aby ma znovu chytil za ruku, aby sa ten príbeh dnes skončil inak než mojou potupou. V kabelke mi vyzvára mobil s jeho menom na displeji, ale ja ho nezdvihnem, len si to pekne vyžer, kretén.

„Prosím ťa, čo tu robíš?“ vydýchne, keď ma konečne nájde pri detskom kútiku. Odstúpim nabok, aby som dnu pustila vyčerpanú matku s detským kočiarikom, aj tak mi prejde po nohe, hoci by nemusela, podľa mňa má miesta viac než dosť.

„Prepáčte,“ hlesne a znie to, akoby to dnes vyslovila hádam po stý raz, iba sa usmejem, nič sa nedeje, nemám tu čo robiť, v tomto priestore vyhradenom pre materinskú lásku, ktorú tá milenecká akurát tak ničí, hoci Karolína dieťa nemá a zrejme ani nikdy mať nebude.

Až vtedy sa konečne pozriem na Martina. „Kto ste?“

„Čo blbneš?“ čuduje sa a potom mu to dôjde. „Aha, takže tak, predstieraš, že ma nepoznáš, mám pravdu? Prepáč, nemyslel som to tak, už s tým môžeš prestať.“

Iba som sa zľakol, že je tu Patrik aj s manželkou, ona by to určite vykotkodákala Karolíne, ženy si takéto veci vždy povedia. Ale nemaj obavy, Patrik je tu s kamošom, idú spolu na akúsi drámu. Stále tvrdím, že je tak trochu prihriaty.“

„To myslíš vážne?“

„No áno, oženil sa síce a má dieťa, ale aj tak...“

„To myslíš vážne, že s tým môžem prestať?“ skočím mu nazlostene do reči. „Že už sa akože zase môžeme poznať? Že zavelíš a ja budem predstierať opak?“

Martin sa nervózne rozhliadne. „Prosím ťa, nekrič, nešlo to inak. Patrik by ma spoznal a zbytočne by vyvedal, na, niečo som ti kúpil.“

Vezmem si od neho papierovú tašku a nakuknem dnu, je v nej škatuľka. „Čo je to?“

„Parfum.“

„Prečo?“

„Pretože ťa ľúbim, ty trdlo.“

Duchom neprítomná zízam do chladničky a rozhodujem sa, čo si dať na obed, biely jogurt alebo vajíčka, prípadne jedno aj druhé, chlieb nemám a tá ružová škatuľka leží ešte stále na konferenčnom stolíku, už som ju síce otvorila, ale iba aby som si prečítala návod, akoby som k tomu vôbec nejaký návod potrebovala, aj tak som si už skoro istá. Nakoniec v kredenci ešte nájdem čokoládové müsli, síce po záruke, ale chutí dobre, tak si ho nasypem do misky a pridám jogurt, sú to skôr klasické raňajky než obed, ale v tej chvíli je

mi to úplne jedno. Predstavujem si, čo práve obedujú Martin s Karolínou, pretože to si predstavujem každú nedeľu, cez týždeň je to lepšie, vtedy sú obaja v práci a v sobotu je Martin aspoň na chvíľu so mnou, ale nedele, tie sú za trest. Zvyčajne sa vyberiem na nákupy, míňam hŕby peňazí, a potom idem ešte behať, riadne si zabehám, ibaže dnes to nejde, bojím sa, že by som mala začať viac šetriť, a behať, to teraz určite nemôžem, necítim sa dobre. Všetko sa so mnou hojdá a obrovské vlny sa trieštia o bok lode, na ktorej stojím tesne vedľa Karolíny. Ona o mne určite vie, aj keď netuší, ako sa volám, ale ja viem, že Martin neklame iba Karolíne, ale že klame aj mne, lebo klamári už nerozlišujú medzi tým, komu klamú.

Zvláštny tlak na prsiach a obsah žalúdka sa mi znovu tlačí hore až do krku, dotknem sa zlatej retiazky so zlatým plieškom, toho jediného, čo mi zostalo po otcovi, okrem nosa a všetkých zlých vlastností, mám ich určite po ňom, to mi mama nikdy nezabudne pripomenúť, keď sa hádame, ibaže nič iné mi o otcovi prezradiť nechce. Kde je? Ako sa má? A ako sa vlastne volá? Vypytyjem sa stále dookola a ona mi zakaždým odpovie rovnako – nechceš si niečo zahryznúť?

Vraj si vyberám starších mužov, lebo v nich podvedome hľadám svojho otca, vraj si tým niečo kompenzujem, vraj mi niečo chýba, ale to je také jednoduché, ospravedlniť vzťah so ženatým chlapom práve týmto, tou stratou, ktorú si v sebe nesiem od detstva, nedostatkom vzorov, lásky a bohvie čoho všetkého. Možno chcem byť s Martinom iba preto, lebo je to jednoduchšie. Vzťah bez zodpovednosti, bez špinavých

trenírok a chlпов po holení po celom umývadle, nemusím sa dívať na *Top Gear* ani počúvať niečie chrápanie, mám iba to krajšie, mám bozky v kine, výlet za mesto namiesto pracovného obeda a nehu bez hádok, ale iba niekedy aj to iba na chvíľu. Vlastne nie je môj, je požičaný a musím ho vrátiť, inak je to krádež, tak to cítim často, ale potom, keď sa potrebujem zase cítiť o niečo lepšie, tak si vravím, že si má Karolína Martina jednoducho lepšie strážiť, predsa nemôžem za to, že mu stále tak verí, že jej vôbec nie je divné, prečo tie plavky nepáchnu chlórom, keď z bazéna ich cítim chlórom vždy.

Zhlboka a pomaly dýcham a snažím sa myslieť už iba na príjemné veci. Na výhľad z lietadla tesne pred pristátím, na to, ako je dole všetko drobučké, polia, priehrady, stromy, domy aj ľudia, ktorých ani nevidieť, to ma zvláštnym spôsobom upokojuje, na masáž chodidiel, na prvý sneh a potom na prvý teplý deň, keď si konečne môžem znova sadnúť do trávy, na ostré slnko, ktoré sa opiera do hladiny rybníka, na sezónne výpredaje, na horúci čaj v posteli s rozčítanou knižkou v ruke, na teplé ponožky, na vianočný stromček a na polnočnú omšu, aj keď nie som veriaca, tá omša ma zakaždým dojme, a aj na vôňu nedeľného pečeného kurčťa, pretože tá omša a to kurča, to je detstvo, ale na deti teraz vôbec myslieť nechcem.

Čo poviem, keď sa ma spýta, ako sa volá otec, kde je a ako sa vlastne má? Nechceš si niečo zajesť? Mám jogurt a čokoládové müsli alebo ti môžem spraviť vajčička, namätko, natvrdo, napolomätko, len si povedz. Uvedomím si, že hovorím nahlas, a tak radšej rých-

lo zapnem televízor, aby prehlušil tok tých čudných myšlienok. Keby bolo iba po mojom, tak by som doma televízor nemala, ale Martin mi ho sem dal priviezt', povedal, že mi chcel spraviť radosť, ale podľa mňa mi ho kúpil najmä preto, aby som večery trávil doma. Hrozne žiarli.

„Dnes dávajú Bonda, budeš sa pozerat'?“

„To vieš, že áno.“

A potom mi večer tajne volá zo záchoda, aby mi oznámil, že mu to Karolína prepla, že sa zase zbytočne pohádali – dom ako krava, ale televízor iba jeden, v spálni mu ho Karolína proste nedovolí, do spálne sa chodí spať (a milovať, doplním si v duchu) – a vôbec, koho toto zaujíma? Ani sa s ním nerozlúčim, jednoducho zložím a vrátim sa späť do baru plného dymu, hlasnej hudby a stratených duší, jedna z nich je určite tá moja. Saša na mňa robí oči, objedná mi frťana a potom spolu tancujeme celú noc, je to taká veselosť nasilu, hlavne nemyslieť na Martina, a potom si dopoludnia zavoláme, rozprávame sa o tom, čo si z predchádzajúceho dňa pamätáme, a ja sa nahlas smejem, aby som nemusela plakať, pretože mi je všetkého akosi ľúto, ale keď mám opicu, vždy som rozlútostená.

„Koľko som toho vlastne vypila?“

„Vyliezla si na stôl.“

„Preboha, fakt?“

„Mám fotku,“ uistí ma Saša.

„Musíš vždy všetko fotiť?“

„Všetko nie, ale keď tancuješ na stole a potom si dáš dole...“

„Mlč!“ zarazím ju, pretože to nechcem počuť, taká hanba!

Saša sa na druhom konci rozosmeje. „Prosím ťa, iba žartujem.“

„Hlupaňa.“

„A čo ten barman?“ spýta sa.

„Čo s ním?“

„No, celý večer ťa balil a bol to fešák, či nie?“

„Neviem,“ poviem. „Milujem Martina.“

„Prepána, to je už trápne,“ zhrnie Saša celkom slušne situáciu a potom sa ospravedlní, musí zájsť s Krištofom niekam na ihrisko, aby sa trochu vybláznil, Lukáš je vraj v práci a aj mama, ak s ním nepôjde, bude Krištof znudený a poriadne otravný. Niekedy, napríklad v situáciách ako táto, jej závidím, že Krištofa má, že nikdy nie je sama, ale potom mi zavolá Martin, aby mi šeptom oznámil, že mi privezie polievku, a vtedy jej ho prestanem závidieť, veď to by som teraz bez neho nemohla ísť von.

„Mám iba hodinu,“ upozorní ma Martin, keď k nemu nastúpim do auta. Obliekla som si úzke džínsy, ktoré sa mu na mne tak veľmi páčia, som namalovaná aj učesaná, dokonca ma už nebolí ani tá hlava, keď za mnou prišiel, keď môžeme byť na chvíľu spolu, tak je hneď všetko v pohode.

„To nevadí,“ usmejem sa, lepšia hodinka než vôbec nič. Ideme spolu na výlet, najprv na benzínku po kolu a po magnum a potom na parkovisko, kde

si tie nanuky spoločne zlížeme vo vykúrenom aute, rozprávame sa a smežeme sa a ja ho potom Martinovi vyfajčím, to znie tak otrasne, keď sa to povie takto na rovinu, nezaobalené, no v skutočnosti to bolo celkom romantické, sami na tom opustenom miestočku za mestom, iba my dvaja, dažďové kvapky na zadýchavných oknách a na chvíľočku nijaké ale.

„Nezabudni si tu tú polievku,“ pripomenie mi Martin, keď zase vystupujem pred svojím domom, a podáva mi kastról, v ktorom je ten vývar, kurací, údajne veľmi silný, výborný liek na picu.

„Karolína ti už zasa varí mäso?“ čudujem sa, pretože ho celý rok nevarila.

„Áno, už áno.“

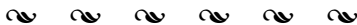
„A nie je to blbé?“

„Čo, že varí mäso?“

„Že tú polievku zjem ja.“

„Myslím, že niektoré veci z dneška by jej určite prekázali oveľa viac než toto,“ povie Martin a prihlúplo sa na tom zasmaje.

„To je fakt,“ súhlasím a ani sa neusmejem. Doma tú polievku postavím na kuchynskú linku, zahľadím sa na ňu, veď to je hlúpe, pomyslí si, najlepšie bude, ak ju všetku vylejem do drezu, ibaže tá polievka naozaj skvelo vonia, nakoniec ju zjem, pretože nič iné v chladničke nemám, ale cítim sa pritom hrozne.

Umyjem po sebe špinavú misku, otvorím tú prekliatu škatuľku a odídem na záchod, potom sa zasa vrátim

a v kuchyni na časovači nastavím tri minúty. Nervózne chodím od okna k linke, sú to presne štyri kroky tam a štyri späť, a bezmyšlienkovito si pritom vkladám do úst bonbóny, ktoré mi tu včera nechal Martin spolu so zalepenou bielou obálkou. Narodeniny mám síce až v utorok, ibaže v utorok sa určite neuvidíme, vtedy má totiž narodeniny aj Karolína – viem, hlúpa náhoda – a je vopred jasné, že Martin pôjde na večeru s ňou, nie so mnou. Zastavím sa pri knižnici a natiahnem ruku k obálke. Je v nej darčekový poukaz od cestovnej agentúry KVAK. Nechápem, prečo mi Martin kúpil zájazd v cestovke s takým čudným menom, a už vôbec mi nie je jasné, čo mi tým chce vlastne naznačiť, mám ísť sama, alebo pôjdeme spolu?

Časovač cinkne. Tak teraz. Teraz to príde. Rozmýšľam, ako to poviem Martinovi, hoci ešte nič neviem, a premýšľam, čo všetko sa zmení, aj keď sa ešte nič nedeje. Čo ak veci zostanú také, aké sú? A chcem vôbec, aby také zostali? Nie je dieťa konečne šanca byť s ním? Nie je to konečne rozumný dôvod, prečo by mal Martin opustiť Karolínu?

Vrátim obálku na policu a pomaly sa odkradnem za roh do kúpeľne, fakt mám pocit, že sa zakrádam, akoby na mňa malo niečo vybafnúť alebo niečo podobné, otvorím dvere, pozriem sa na vaňu – je ťažké nepozrieť sa, keď stojí rovno oproti dverám – a spomeniem si na jeden nedávny večer s Martinom. Zapálila som sviečky, také kliše, ibaže v byte s tridsiatimi štvorcovými metrami (ktorých je v skutočnosti iba dvadsaťsedem) nie sú možnosti nekonečné, a hoci je vaňa malá, ide to, keď je Martin dole, pokrčí nohy

a obe ich zdvihne, tak aby sa mu lýtka a päty opierali o okraje. Musím sa k nemu otočiť chrbtom, inak sa to nedá, vyskúšali sme vážne všetko a strašne sme sa pritom nasmiali, na bielych kachličkách sa zvíjali naše nahé tiene, ale potom si Martin popálil lakeť a oznámil mi, že na tieto hlúposti je už starý. Škoda, že to povedal a pokazil mi tým veselú spomienku, potrasiem hlavou, aby som ju z nej dostala preč, teraz predsa nejde o sex. Teraz ide o viac, oveľa viac, ide o všetko. Teraz, keď pod vylešteným zrkadlom leží úzky papierik, ktorý veľmi jednoducho, počtom zobrazených čiarok odmeria moju budúcnosť.

Dívam sa na seba úplne zblízka, zo vzdialenosti iba niekoľko centimetrov, a vravím si, že by som si mala vytrhať obočie a možno rovno zájsť na kozmetiku. Ako sa asi budem tváriť, keď zistím, ako na tom som a či už náhodou nie sme dvaja? Papierik opatrne zdvihnem, zadívam sa naň, potom znovu na seba, znovu naň – o čosi pozornejšie, znovu na seba a usmejem sa, je to nervózny úsmev, ale je to úsmev.

Zrazu ma to ťahá niekam preč, nemôžem tu predsa len tak sedieť a dívať sa na televíziu alebo si čítať. Čo mám spraviť so zvyškom nedele, a čo mám vlastne urobiť so zvyškom života? Mám zavolať Martinovi? Veď už predsa naozaj horí, ale nemám chuť oznámiť mu takúto dôležitú informáciu cez telefón, keď sa bude ukrývať na záchode a pri odpovedi dokonca spláchne, aby si bol istý, že ho Karolína nezačuje, chcela by som vidieť, ako sa zatvári, hľadiť mu pritom priamo do očí, takže sa oblečiem, zamknem za

sebou dvere a vyjdem na ulicu. Nasadím si na hlavu čiapku a chvíľu sa iba nerozhodne rozhliadam, na druhej strane cesty sa z kopca sánkujú deti, psy cikajú do snehu, niekto sa snaží zaparkovať auto a niekto iný vlečie nákup zo supermarketu, všetko je ako vždy, ako keby sa nechumelilo, a pritom sa strašne chumelí a nič už nie je také ako kedysi.

Túlam sa po zasneženom meste, mráz mi štípe líca a nemám rukavice. Na zastávke električky na mňa jedným okom čučí opustený snehuliak, potom príde dvadsiatka, vyskočí z nej chalan s batohom na chrbte a skopne mu hlavu. Mám chuť ju pohladkať, tú guľu, čo sa váľa vedľa zvyšku tela, ale nechám ju tam ležať, aj tak sa zajtra roztopí, hlásia oteplenie. Naskočím do ďalšej električky, potom prestúpim na autobus, potom hrozne dlho peši presne podľa mapy v telefóne, až dorazím na miesto, ktoré malá kvapka označuje ako cieľ. Pripomína mi slzu, ale ja predsa nechcem plakať. Stojím pri cudzom plote, ukrytá za radom vysokých tují s bielymi čiapkami, a cítim sa ako na cintoríne snov. Keby to bol môj dom, rástli by pri ňom kry, ale toto nie je môj dom a nepatrí mi ani ten muž, ktorý práve otvoril bráničku, a tá žena, ktorú drží pevne za ruku, to nie som ja, je to ona. Má plavé vlasy tesne pod uši, velikánsky šál a kabát, ktorý ju už cez brucho vôbec neobopne. Pohľad na ňu ma prekvapí viac než môj tehotenský test, prečo si mi tak veľmi klamal, Martin?

Rýchlo zaklipkám viečkami, aby som sa nerozplakala, chcem niekam ujsť, prepadnúť sa do zeme alebo jednoducho zmiznúť, ale nemám kam. Martin si ma

všimne, ťažko si ma môže nevšimnúť, keď na tom rovnom chodníku, ktorý zrazu vyzerá ako rázcestie, stojíme priamo oproti sebe v bode, z ktorého sa nedá nič iné, iba ticho ísť ďalej, každý inou cestou.